

ailenin sadece **mutfak harcamaları bile 129 TL artmıştır**. Buna rağmen asgari ücrete toplam 15-20 TL'lik bir zam yapılmak isteniyor.

Patronlar sınıfı ve hükümet, bu yetersiz asgari ücretle geçinilebileceğini iddia edebiliyor. O halde neden asgari ücret, bir ailenin bıraktık tüm giderlerini, **en temel ihtiyaçlarını bile** karşılamıyor? Çünkü patronlar ve onların temsilcisi hükümetler asgari ücreti, işçilerin gerçek ihtiyacını göz önüne alarak hesaplamıyorlar. Onların tek derdi kârlarıdır. İşçilere ise ölmeyecek kadar bir ücret verirler ve sömürmeye devam ederler.

Sendikalar ise, açlık ve yoksulluk rakamlarının esas alınmasını istiyorlar. *“Bu asgari ücretle yaşamak mümkün değil, asgari ücret sefalet ücreti olmasın”* diyorlar. Ancak sendikalar bu taleplerin hayata geçmesi için gerekli adımları atmıyorlar. İşçilerin **üretimden gelen gücünü** kullanarak bir mücadele örgütlemek yerine, masa başında yapılan pazarlıklarda patron ve hükümet temsilcilerine teslim oluyorlar.

Peki, biz ne istiyoruz? Öncelikle **asgari ücreti işçi kurullarının belirlemesini** istiyoruz. Sağlıklı ve kaliteli beslenmek, iyi giyinmek, tatil yapmak, sinemaya, tiyatroya gitmek istiyoruz. Sağlıklı konutlarda yaşamak istiyoruz. Çocuklarımız iyi okullarda okusun istiyoruz. **Asgari ücret bu ihtiyaçlarımızın tümünü karşılayan bir ücret olsun istiyoruz.**

Oysa patronlar sınıfı, bıraktık bu isteklerimizi karşılamayı, verdikleri üç kuruşluk asgari ücreti bile kesinti-

lerle kuşa çeviriyorlar. Asgari ücretin brütü 693 TL'dir. SSK pirimi, işsizlik sigortası, gelir vergisi, damga vergisi gibi kesintiler sonucunda ise işçinin elinde, asgari geçim indirimi de dâhil 546 TL kalmaktadır. Bu da yetmezmiş gibi, yaptığımız her harcamada **dolaylı vergilerle** soyuluyoruz.

Kardeşler!

İnsanca yaşayabileceğimiz bir ücret istiyorsak bunu ancak biz belirleyebiliriz. Mutfaktaki yangını söndürmek istiyorsak, her ay kira ve fatura yükünün altında ezilmek istemiyorsak, çocuklarımızın sağlıklı yaşamasını ve iyi okullarda okumasını istiyorsak, hastane kapılarında ölmek istemiyorsak, tiyatroya, sinemaya, müzik konserlerine, tatile gitmek istiyorsak; üstümüze düşeni yapmalı hakkımızı aramalıyız. **Ancak birleşen ve örgütlü mücadele eden işçiler taleplerini elde edebilirler. ■**

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikasız çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektriğe, gaza ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!
- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın!
Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Asgari Ücreti İşçilere Sorduk

Önümüzdeki günlerde, milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücret zammı belirlenecek. Hükümet ve patronlar 2010 yılı asgari ücretine, krizi de bahane ederek çok düşük bir zam yapmak istiyorlar. Şu anda 548 TL olan asgari ücret, bıraktık yoksulluk seviyesini, açlık seviyesinin bile altında kalmaktadır. Üstelik en temel ihtiyaç maddelerine sürekli zam gelmektedir. İnsanca yaşanır bir asgari ücretin ne kadar olması gerektiğini ve asgari ücreti bu düzeye yükseltmek için ne yapmak gerektiğini çeşitli sektörlerden işçi kardeşlerimizle konuştuk.

UID-DER: *Asgari ücretle mi çalışıyorsunuz? Bu ücret geçiminize yetiyor mu?*

Metal işçisi: Yılbaşından sonra her şeye yüksek oranda zam gelecek, ama asgari ücrete bu oranlarda bir zam gelmeyecek. Asgari ücret geçimimize yetmiyor. Bu nedenle bizi mesailere kalmaya mecbur bırakıyorlar. Bu ücretle geçinmemiz çok zor. Çalıştığımız halde hakkımızı alamıyoruz. Üç çocuğum var, bayramda birine dahi bir çift çorap alamadım. Ev kiramı bir ay erteledim. Okuyan çocuğuma harçlık yollamakta zorluk çekiyorum. Elektrik, su faturasını 2 ay sonra yatırabiliyorum. Üstelik biz evde 4 kişi çalışıyoruz. 2 yıldır evime et alamadım. Yaşayamıyoruz bu ücretle. İnsan gibi çalışıyoruz fakat hayvan gibi yaşıyoruz kısacası.

Taşeron sağlık işçisi: 5 yıldır aynı işyerinde çalışıyorum. Aldığım asgari ücret ancak ev kirasına yetiyor. Eşimin aldığı ücretle de zar zor geçiniyoruz. Ücretimiz ne faturalarımızı ödemeye ne de mutfağımızdaki yangını söndürmeye yetiyor.

Deri işçisi: Asgari ücret alıyorum. Zor geçiniyorum. Bu para ile kiramı, gıda ve temel ihtiyaçlarımı bile karşılayamıyorum.

Emekli kadın işçi: Aldığım maaş asgari ücret tutarında. Her geçen gün zorlaşan yaşam koşulları ve art arda gelen zamlarla birlikte maaşım hiç yetmemeye başladı. İlk işe 1978 yılında girdim. O zaman da asgari ücret alıyordum ve birçok ihtiyacımı karşılıyordum. Alım gücü yüksekti. Ama şimdiki zamana gelene kadar hepsi eridi, elimizde avucumuzda bir şey kalmadı.

Emekli erkek işçi-1: 980 TL emekli maaşı alıyorum. Aldığım maaş geçimime yetmiyor. Ben asgari ücret kıstasını şöyle yapıyorum. 10 yıl önce aldığım ücret ile şimdi aldığım ücreti karşılaştırıyorum. Bugün alınan asgari ücret ancak işçinin kira parasını ödemeye yetiyor. Asgari ücret işçinin sağlık, mutfak ve giyecek ihtiyacını karşılamaktan çok uzak. Asgari ücret yükseltilmelidir.

UID-DER: *İşçiler insanca yaşayabilecek bir asgari ücret elde etmek için ne yapmalıdır?*

Metal işçisi: Bence patronlar bizlerin taleplerini ciddiye almıyorlar. Bizi küçük görüyorlar, bizim büyümemiz lazım. Kendimizi ezdirmememiz lazım. İşçi örgütlerine gi-

der ve bilinçlenirsek yaşadığımız zorlukları aşmaya başlarız. İşçilerin temsilcileri asgari ücrete karar vermelidir. Önemli bir dersi içeren olayı anlatarak sorunuza cevap vermek istiyorum: Günün birinde bir adamın kapısı çalınmış. Adam kapıyı açınca karşısında iki kişi görmüş. Adamın bir kişiyi evde misafir edecek yeri varmış. Kapıda bekleyen misafirlerden birinin adı Birlik diğeri ise Dirlikmiş. Adam Birlik gelsin demiş. Nedeniyse, birliğin olduğu her yerde dirliğin de olacağıymış. Ben son olarak diyorum ki, biz işçiler birlik olmalıyız ki dirlik olalım.

Taşeron sağlık işçisi: Bu ücreti işçiler belirlemelidir. İşçiler işçi örgütlerine gitmelidirler. Yaşadıkları sıkıntıları konuşmalıdırlar. İşçiler böylece haklarını öğrenip nasıl mücadele edeceklerini de bilirler. Nerede çalışırsak çalışalım asgari ücret alıyorsak hepimizin sorunları ortak demektir.

Deri işçisi: Örgütlenmeli ve mücadele verilmeli. Önce işyerinde bir örgütlülük sağlanabilmeli ki, genel sorunlara, örneğin asgari ücrete müdahale edilebilsin.

Emekli kadın işçi: İşçilerin birleşmesi lazım... Yoksa sonumuz kötü. Her geçen gün geriye gidiyoruz. Sadece Türkiye değil tüm dünya aynı durumda. İşçilerin belirlediği komisyonlar asgari ücreti belirlemelidir. İşçilerin düşünceleri, fikirleri, istekleri ve sorunları dinlenmelidir. Asgari ücret günlük tüketim ihtiyacına göre belirlenmeli ve gerçek enflasyona göre zam yapılmalıdır.

Emekli erkek işçi-1: Birlik ve örgütlenme olmalıdır. İnsanca yaşam için talep edeceğimiz her şey sadece iyi bir ücret almak olmamalıdır. Asıl önemli olan şey o ücreti koruyabilmektir. Ücreti koruyacak örgütlenme, iş yasaları, kanuni haklarımız da yükseltilmelidir. Yani ekonomik haklarımız kadar demokratik ve siyasi haklarımızı da yükseltmeliyiz. Bunun için işçilerin kendi geleceğini kendi ellerine almaları gerekiyor.

Emekli erkek işçi-2: Örgütlenmek gerekiyor. Çalışanlar işyerlerinde birlik beraberlik içinde olup her zaman hakkını savunmalıdır, insanca bir yaşam için asgari ücretin yükseltilmesi gerekiyor. Bu biz işçilerin öncelikli ve en önemli taleplerinden biri olmalı. ■

Kamu Emekçileri Ülke Çapında Grevdeydi

Grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı için ve 2010 yılı için öngörülen % 2,5+2,5'lük zammı protesto etmek amacıyla Türkiye çapında on binlerce kamu emekçisi KESK ve Kamu-Sen'in çağrısıyla iş bıraktı. Adana'dan Ankara'ya, İstanbul'dan İzmir'e kadar ülkenin dört bir yanındaki demiryolu hatlarında tren seferleri durdu, hastanelerde, postanelerde, okulların ve hatta onlarca camide hizmet verilmedi, uçak seferlerinde aksamalar yaşandı. Onlarca kentte pek çok sektörden on binlerce kamu çalışanı alanlara çıkarak taleplerini ve tepkilerini dile getirirken, binlercesi de işyerleri önünde düzenledikleri eylemlerle seslerini duyurdular.

Bu eylemlerin en büyüğü, İstanbul'daki kamu çalışanlarının Beyazıt Meydanı'nda düzenledikleri miting oldu. İşçiler gün boyunca coşkulu bir şekilde taleplerini sloganlarla dile getirdiler. Bütün kortejlerin alana girmesiyle konuşmalar yapılmaya başlandı. Beyazıt Meydanı işçilerin pankartları, flamaları ve dövizleriyle renklendi. KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptığı konuşmada, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı istediklerini dile getirdi. Bu hakkın önündeki en büyük

engel olan 12 Eylül Anayasasının ancak alanları dolduran emekçiler tarafından ortadan kaldırılabileceğini ifade etti.

Ankara'da hastaneler, vergi daireleri, postaneler, tren garları, belediyeler başta olmak üzere pek çok kamu kuruluşunda iş durduruldu. İzmir'de kamu çalışanları çeşitli işyerlerinde iş bırakarak, işyeri önlerinde taleplerini dile getirdiler. Adana, Zonguldak, Tunceli, Bursa, Trabzon, Kayseri, Eskişehir, Antakya, Mersin gibi daha kitlesel eylemlerin yapıldığı kentler başta olmak üzere, grev çok sayıda ilde mitingler ve çeşitli eylemler eşliğinde gerçekleştirildi. Kamu çalışanları düzenledikleri ortak grevle seslerini tüm ülkeye duyurmayı ve hükümete güçlü bir uyarıda bulunmayı başardılar. Grev sonrasında demiryollarında çalışan 16 kamu işçisi görevden uzaklaştırıldı. Kamu çalışanları arkadaşlarının göreve iade edilmesi için demiryollarında yeniden greve başladılar. Hükümetin tehditlerine boyun eğmediler ve istediklerinde hayatı durdurabileceklerini dosta düşmana gösterdiler. ■

İşçiler İşsizlikten İntihar Ederken, Zam Üstüne Zam!

Kriz bahanesiyle işten atılan, açlığın ve sefaletin kucağına itilen işçiler derin psikolojik sorunlarla karşı karşıya geliyorlar. İntihar edenlerin ve cinnet geçirenlerin sayısı artıyor. Son bir ay içinde üç işçi intihar etti. Bu işçilerden birisi olan Bursalı Veysel A.'nın yaşadıkları, işçileri intihara sürükleyen şeyin ne olduğunu gözlerine önüne seriyor. Bir tekstil fabrikasında çalışan 24 yaşındaki Veysel, işten çıkartılıp aylarca iş bulamayınca kendisini incir ağacına asarak intihar etti. Yerel bir iki gazetede yer alan habere göre genç Veysel'i intihara sürükleyen etken, işsizliğin neden olduğu bunalım. Benzer şekilde Adana'da, borç bata-

ğına saplanmış bir işçi intihar etti. İntihar eden işçi arkasında şöyle bir not bıraktı: "Ulan para, bu dünyada yüzümü güldürmedin öbür dünyada sakın karşıma çıkma!"

Bilmeliyiz ki işçileri işsizliğe, yoksulluğa ve intihara sürükleyen patronlar sınıfının düzenidir. Patronlar kârdan başka bir şey düşünmedikleri gibi, patronların sözcüleri de salyalarını akıtarak "kriz bitti" diyorlar. Krizin "son etkileri"nin de ortadan kalkması için biz işçi ve emekçileri utanmadan simit, çiçek ve oyuncak olarak "ekonomiye can vermeye" çağırıyorlar. Öbür taraftan ise, iğneden ipliğe her şeye zam yaparak işçilerin yaşam koşullarını daha da ağır-

laştırıyorlar. Örneğin, geçtiğimiz ay İstanbul Büyükşehir Belediyesi ulaşım yüzde 33 oranında zam yaparak işçilerin sırtındaki yükü daha da artırdı. Bir taraftan işçileri işten atıp açlığa ve intihara sürüklüyorlar, öte taraftan ise tüm geçim araçlarına zam yapmakla kalmayarak, "alın verin ekonomiye can verin" kampanyaları düzenliyorlar. Bizi olmayan paramızla ekonomiye can vermeye çağırıyorlar, açlıkla terbiye eden, işsizlik kırbacının altında inim inim inilen, intihara sürükleyip canımızı alanlardır. Biz işçiler intihar etmek yerine, patronların sömürü düzenini ortadan kaldırmak için örgütlü mücadeleye atılmalıyız. ■

Patronlar İşten Atıyor, İşçiler Direniyor!

Patronların işçilere dönük saldırısı her geçen gün artıyor. İşçiler ya sendikalaştıkları için ya kriz bahanesiyle ya da ücretlerini talep ettikleri için işten atılıyorlar. Buna boyun eğmeyen mücadeleci işçiler ise, işe geri dönmek ve haklarını kazanmak için grevlerini, direnişlerini ve eylemlerini sürdürüyorlar. Bunun en son örneğini Ereğli'deki tersane işçileri oluşturuyor.

Tekel İşçileri Ankara'da Eylem'de

A diyaman'dan Tokat'a, Samsun'dan Diyarbakır'a kadar Türkiye'nin birçok kentinden Ankara'ya gelen yüzlerce Tekel işçisi, başta AKP genel merkezi önu olmak üzere çeşitli yerlerde çeşitli eylemler düzenliyorlar. Şu anda tütünde çalışan Tek Gıda-İş'te örgütlü 12 bin Tekel işçisi bulunuyor. İşçiler, Tekel'in özelleştirilmesi ve kendilerinin de kadrolu işçilikten alınarak geçici işçi statüsüne (4/C) düşürülmesine karşı duruyorlar. Ankara'ya gelen Tekel işçileri AKP il binası önünde büyük bir gösteri yaptılar. Haklarını almak için oldukça kararlı olan işçiler, hükümetin işçi düşmanı yüzünü gösterdiğini söylediler. İşçiler sık sık "EkmeK Yoksa Barış da Yok", "Ölmek Var Dönmek Yok", "Hükümet İstifa" vb. sloganlarla tepkilerini dile getirdiler. Sorunları çözülene kadar eylemlerine son vermeyeceklerini açıklayan işçiler, getirdikleri battaniyelere sarılarak geceyi Ankara'da geçirdiler.

Geceyi Ankara'da geçiren işçilerin eylemi Abdi İpekçi Parkında sürerken, işçilerin bir grubu da AKP genel merkezine yürümek istedi. Ancak yürüyüşe engel olmak isteyen polis, coplar ve biber gazıyla hunharca işçilere saldırdı. Bu saldırıda bir Tekel işçisi kalp krizi geçirdi. Fakat işçiler hükümetin ve polisin baskısına rağmen haklarını alma mücadelesinden geri adım atmış değiller. Tekel işçilerine dönük saldırı münferit bir olay değildir. Hükümetin emrindeki polis, her vesileyle işçi eylemlerine saldırmaktadır. Nitekim aynı gün polis, İstanbul'da demiryolu ve itfaiye işçilerine de saldırmıştır. Bu saldırı AKP hükümetinin işçi düşmanı, gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Başbakan Erdoğan'ın, Tekel işçilerini "yan gelip yatmakla" suçlaması da bunun bir örneğidir. İşçilere dönük her türlü saldırının sebebi işçilerin örgütlü olmamasıdır. Eğer işçi sınıfı güçlü bir örgütlülüğe sahip olsaydı hükümet işçilerin haklarına saldıramayacağı gibi, Başbakan da öyle konuşamazdı. Demek ki, haklarımızı elde etmek için güçlü bir ör-

gütlülük yaratmak, başlayan mücadelelerin kazanımla sonuçlanması için sınıf dayanışmasını büyütmek zorundayız.

Ereğli'de 400 tersane işçisi işten atıldı

Ereğli Gemi Tersanesi'nde çalışan yaklaşık 400 işçi, 8 aydır ücretlerini alamadıkları için iş bırakmış, tersane önündeki yolu araç trafiğine kapatmış, tersaneye giriş çıkışı engellemiş ve bu haklı eylemlerinin sonucunda da ücretlerinin bir kısmını alarak eylemlerine son vermişlerdi. Bayramı evlerinde geçiren işçiler alacaklarının kalanı için de patronundan 6 haftalık bir ödeme planı almışlardı. Ancak işçilerin kararlı duruşu karşısında başlangıçta geri adım atmış olan patron, verdiği sözü tutmadığı gibi, 400 işçiye de işten atmıştır. Bunun üzerine toplu olarak Ereğli merkeze yürüyen işçiler, işe iade davası açmışlardır. İşçilerin mücadelesi devam ediyor. Tersane işçileri ücretlerini alamamanın yanı sıra, can güvenliğinin bulunmaması, sigortasızlık, düşük ücret, servis olmaması, uzun iş saatleri ve iş güvencesinin bulunmaması gibi nice sorunla boğuşuyorlar.

Azim Kargo İşçileri Direniyor

Azim Kargo işçilerinin sendikalaşma mücadelesi ikinci ayına yaklaşıyor. İşçilerin TÜMTİS'e üye olduklarını öğrenen patron, Kartal-Soğanlık şubesinde çalışan işçileri uydurma gerekçelerle işten attı. İşçiler her gün işyeri önüne gelerek mücadelede kararlı olduklarını gösteriyorlar. 40 yaşındaki bir Azim Kargo işçisi sendikalaşma nedenlerini ve patronun buna tepkisini şöyle anlatıyor:

"Ben 7 yıldır bu kargo firmasında çalışıyorum. Ücretlerimiz zamanında ödenmiyor, iş saatlerimiz 8 saatin üstünde ve fazla mesai ücreti ödenmiyordu. İşe çıkan dağıtım aracının başına en ufak bir şey geldiğinde veya bir gecikme olduğunda patron derhal bizleri suçlayarak ücret kesintileri yapıyordu. Zam istediğimizde, çalışma koşullarımız iyileşsin artık dediğimizde, 'kapı orada, beğenmeyen gitsin' diyerek cevap veriyordu. Ben bayramda çocuğumun cebine 1 lira harçlık dahi koyamadım. Bizler baktık ki bu böyle olmuyor, patronun beklentimize son verdik. Haklarımızı almak için sendikalı olmaya karar verdik. 11 ay sürdü sendikalaşmamız. Patron sendikaya üye olduğumuzu duyduğunda bizi işten attı. Şimdi de polisi arkasına almış, bizleri işyerine dahi yaklaştırmıyor. Ben işim ve ailem için direniyorum burada. Şunu da biliyorum ki bütün işçiler artık örgütlenmelidir. **Yeni bir dünya kurmak işçilerin elindedir.**" ■

Mücadele Eden İşçiler Kazandılar

Uzun bir süredir haklarını alma mücadelesi veren Samsun Gübre Fabrikası'nda çalışan 112 işçi, açtıkları işe iade davasını kazandı. Aynı şekilde, sendikalaştıkları için işten atılan Kızılay sağlık işçileri de hukuksal mücadeleyi kazandılar ve işe dönme hakkını elde ettiler. Okmeydanı Araştırma ve Eğitim Hastanesinde mücadele veren taşeron sağlık işçileri de direnişlerini kazanımla sonuçlandırdılar.

Samsun Gübre İşçileri Kazandı

2003 yılında iş akitleri feshedilen Samsun Gübre Fabrikası'nda çalışan 112 işçi, açtıkları işe iade davasını kazandı. 2003 yılında işten atılan 112 işçi, Petrol-İş sendikası ile birlikte işe iade davası açmıştı. 5 yıl süren işe iade davası, 3 kez Yargıtay tarafından bozuldu. Yerel mahkeme tekrar işe iade yönünde karar verdi. Aralık 2008'de **Yargıtay 9'uncu Hukuk İdare Mahkemesi de işe iade kararını onadı.** 5 yıl sonra işe iade davasını kazanan işçiler işbaşı yapacak. Samsun Gübre Fabrikası'nda çalışan işçilerinin işe iade mücadelesi 5 yıldan fazla sürdü. Fakat işçiler sendikalarıyla birlikte davanın peşini bırakmadıkları için mahkemeyi kazandılar.

Okmeydanı İşçileri Kazandı

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesinde taşeron firmaya bağlı olarak çalışan ve ücretlerini alamayan işçiler, Dev Sağlık-İş sendikasında örgütlenmiş ve bunun ardından 18 işçi işten atılmıştı. İşten atılan sağlık işçileri, 2 Ekimde hastane önünde dire-

nişe geçmişlerdi. O günden itibaren mesai saati başlangıç ve bitişlerinde ve cuma günleri öğle aralarında yaptıkları eylemlerle seslerini duyurmaya çalıştılar. İşçiler verdikleri mücadele sonucunda, hastane başhekimine ve taşeron firma patronuna geri adım attırarak işlerine geri döndüler.

Kızılay İşçileri Kazandı

Sendikalaştıkları için işten atılan Kızılay sağlık işçileri de hukuksal mücadeleyi kazandılar ve işe dönme hakkını elde ettiler. Dev Sağlık-İş sendikası 17 Kasım'da Çapa Kızılay Kan Merkezi önünde bir basın açıklaması yaparak, Kızılay yönetiminden mahkeme kararını bir an önce uygulamasını istedi. Fakat Kızılay yönetimi, işe iade davasını kazanan işçileri tazminatlarını ödeyerek işten atma hakkına sahip. Yasaların patronlara tanıdıkları bu hak, sendikalaşmanın önünde ciddi bir engel teşkil ediyor. İşe iade davasını kazanan işçinin kendi rızası olmaksızın tazminat verilerek işten atılmasına olanak veren bu yasayı değiştirmek için, **işçi sınıfının mücadeleyi yükseltmesi** gerekiyor. ■

Sermayeye Karşı Öfkemiz Çelikleşmeli!

Çin'de Grizu Patlaması: 92 Ölü

Çin'in Rusya sınırına yakın bir eyaletinde (Heilongjiang) kömür madeninde gerçekleşen patlamada 92 işçi hayatını kaybetti. 16 işçinin kaybolduğu patlamada, aralarında ağır yanık vakalarının da olduğu 40'tan fazla işçi yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Bu patlama esnasında madende 528 işçi çalışıyordu ve bunlardan 420'si kaçmayı başardı.

Çin'de elektrik üretiminin dörtte üçü kömüre dayalı termik santraller aracılığıyla gerçekleştiriliyor ve büyüyen Çin ekonomisi bu yüzden kömür arzını da arttırıyor. Ama en sıradan önlemler dahi alınmıyor. Çin'de her türlü denetimden yoksun olarak çalışan binlerce küçük maden var ve bunların büyük bir bölümünü özel sektör işletiyor. Ancak devlet madenlerinde ve büyük madenlerde de durum işçiler açısından farklı değil. Nitekim son kaza, *güvenli olarak bilinen yaklaşık 100 yıllık bir madende gerçekleşti.*

Çin'de Tekstil İşçileri Grevi

Çin'in Haikou şehrinde bulunan Hainan Youmei iç giyim firmasında çalışan yaklaşık 3 bin tekstil işçisi 11 Kasım'da greve çıktı. Alman-İsviçre ortaklı uluslararası bir tekel olan Triumph, geçen yıl yaptıkları üretimin %50'sine ulaşmazlarsa işçilere sene sonu ikramiyelerini ödemeyeceklerini duyurdu. Şimdiye kadar aldığı siparişlerden koskoca bir dünya tekeli yaratan patron, kârını Çinli işçilerle paylaşmazken, kriz gerekçesiyle zararının sırtına yıkıyor.

3 gün süren grevin ardından firma yetkilileri, kararlı işçilerin karşısında ikramiyeyi ödeyeceklerini açıkladılar. Ama işçiler diğer taleplerini de patrona kabul ettirinceye kadar grevlerine devam edecekler. İşçiler, üç-

retlerinin ulusal asgari ücret düzeyine yükseltilmesini, yasal izin ücretlerinin ödenmesini ve ceza kesintilerinin sonlandırılmasını talep ediyorlar. İşçilerin aylık geliri ise sadece 73 dolar. Uluslararası sermaye tekelleri ise, ucuz işçilikten ve yüksek kârdan dolayı kapağı Çin'e atıyor. Çin işçi sınıfı alabildiğine yoğun bir sömürüye maruz kalıyor ve korkunç şartlarda çalışıyor. Ama epeydir Çin işçi sınıfı sesini yükseltmeye çalışıyor ve başlayan mücadeleler oldukça sert geçiyor. Devasa gövdesiyle ayağa kalktığında sadece yerli sömürücülerini değil, uluslararası sömürücülerinin de sonunu hazırlayacaktır.

İrlanda'da 250 Bin Kamu Çalışanı Genel Grevdeydi

İrlanda hükümetinin bütçe açığını kapatmayı hedefleyen saldırı planları karşısında, 250 bin kamu çalışanı, 24 Kasım'da son 30 yılın en büyük protesto gösterisini gerçekleştirdi. İrlanda'da 6 Kasım'da da krize karşı dev mitingler eşliğinde bir uyarı grevi gerçekleştirilmişti.

Hemşirelerden öğretmenlere, vergi memurlarına kadar pek çok sektörden kamu işçilerini kapsayan 24 saatlik iş bırakma eylemi, hükümetin planına güçlü bir cevap oldu. Sendikalar, hükümetle yeni ve alternatif bir plan üzerinde görüşeceklerini, ancak hükümet görüşmeye yanaşmazsa daha etkin grevler düzenleyeceklerini açıkladılar.

İtalya'da 100 Binden Fazla İşçi Krize Karşı Sokağa Çıktı

İtalya'da 14 Kasım'da 100 binden fazla işçi, hükümetin ekonomik krize karşı işçiler lehine ciddi bir tedbir almamasını protesto etti. İşçileri ya da emeklileri koruyan hiçbir yasal uygulamanın yapılmaması işçileri sokağa döktü.

Bangladeş'te 3 İşçi Katledildi

Bangladeş'te, Nippon tekstil fabrikası patronu, işçileri maaş ve sosyal haklarını ödemededen işten çıkardı. 21 Ekim'de fabrikanın önüne gelerek haklarını arayan işçilerin üzerine polis ateş açtı. Saldırı sonucunda 3 işçi katledildi. Silahsız ve savunmasız olan ve sadece haklarını arayan işçilerin üzerine kurşun sıkmak, patronlar sınıfının vahşetini gözler önüne seriyor. Patronlar sınıfı bırakın haklarımızı, canlarımızı ezip geçiyor. Onların adaleti hak isteyen işçiye kurşun sıkmaktır. Ama bu saldırılar bizi yıldıramayacak. Çelikleşen öfkemiz yarın onların saltanatlarını yıkacak. ■

Çalış, Aç Kal, Sakat Kal ve Öl!

Derneğimizin temsilciliklerinde mücadele deneyimlerini beyaz perdeye aktaran filmleri işçi dostlarımızla birlikte izleyip sohbet etmeye devam ediyoruz. Bu filmlerden biri de *Diyet!* UID-DER'in temsilciliklerinde *Diyet* filmini izleyen işçi dostlarımız gönderdikleri mektuplarla duygu ve düşüncelerini paylaştılar. Ümraniye'den gelen bir mektupta bir işçi arkadaş şöyle diyor: "Eski Cumartesi akşamlarında hep beraber toplanıp Türk filmi izlediğimiz gecelerde gibi hissettim kendimi. Sıcak bir ortamdı. Hülya Koçyiğit, Hakan Balamir ve Erol Taş UID-DER'in beyaz perdesinde işçilerin hikâyesini anlatıyorlardı. Ben alışık değildim bu oyuncuların böyle hikâyeler anlatmalarına, ama merakla izledik.

Çünkü anlatılan bizim hikâyemizdi."

Esenler'den gelen mektup ise filmin içeriğini oldukça güzel özetliyor: "1974 yılında çekimi yapılan film metal sektöründe çalışan işçilerin yaşamış olduğu sorunları anlatıyor. Aradan yıllar geçmesine rağmen sorunlarımız da çözümümü de aynıdır. İşyerinde sendikalaşma mücadelesi veren işçilerin yanı sıra sendikaya karşı olan işçiler de var, ama bunlar gerçekte neye karşı olduklarının farkında değiller. Fabrikada bozuk bir makine var, maki-

nede sendikasız işçileri çalıştırıyorlar. Sendikalı işçilerin makinenin bozuk olduğunu her de-

fasında patrona söylemelerine rağmen, patron makinenin çok pahalı olduğunu ve değiştiremeyeceğini söylüyor. Buna karşı sendikalı işçi soruyor: «Kaç işçi bir makine yapar?» İş kazasıyla başlayan film iş kazasıyla bitiyor. Filmin bitişindeki söz bugün bize düşen görevleri bir kere daha hatırlatıyor. «Suç kimde?»

Esenler'de, Gebze'de Gazi Mahallesi'nde ve diğer şubelerimizde öne çıkan şu tartışmalar patronlara niçin diyet ödediğimizi ortaya koyuyor: "1980 öncesi birçok işyeri sendikaliyken bugün sendikadan kaçıyor, sendikalı olmaktan korkuyoruz. Suç bizde, her şeyi yaratan biz olduğumuz halde patronlar başımızda şapka gibi geziyor." Bir başka arkadaşımız kendi çalıştığı koşulları şöyle dile getirdi:

"Sendikalı olmadığımız zaman yasal haklarımızı bile alamıyoruz. Günümüzde sigortasız çalışan işçiler var. Ben çalıştığım işyerine yemeğimi kendim götürüyorum, işyerinde suya para veriyorum. Birlik olup sendikalı olmalıyız."

Evet dostlar, **bizden bizim tarihimizden, bir araya gelmemizden öcü gibi korkuyorlar ve onları yok edecek tek güç örgütlü gücümüzdür.** Bunu bilip bir an önce mücadelede yerimizi almamız gerekir. ■

Bayramda Dostlarla Birlikteydik

Kurban Bayramı vesilesiyle derneğimizin temsilciliklerinde dostlarımızla bayramlaşma etkinliği düzenledik. Bayramda belki her işçinin evinde kurban eti yoktu, bu nedenle işçilerin içi buruktu. Ama derneğimizde yaşadığımız kardeşleşme ve sorunlarımızı paylaşıp çözüm yolları aramamız, bu burukluğu unutturdu. Hep beraber türkülerimizi söyledik, şiirlerimizi okuduk, halleri çektik, sohbet ettik.

İşyerlerimizde, okullarımızda veya mahallelerimizde yaşadığımız sorunların ortak olduğunu ve çözümünün de ortak olduğunu birlikte tartışıp konuştuk. Aslında bugüne kadar öğrendiğimiz ve tekrar tekrar vurgulamaktan bıkmadığımız bir şeyi bir daha vurguladık. Bu dünyada iki sınıf var; biri patronlar sınıfı, diğeri ise işçi sınıfı. Evet, bizler mademki işçi sınıfının birer üyesiyiz, o zaman toplumsal, siyasal olaylara ve tüm işlerimize bu pencereden bakmayı öğrenmemiz gerekiyor. Bir araya

gelmişken, 25 Kasım'daki kamu işçilerinin grevini konuşmadan geçmek de olmazdı. Medyanın bu grev ve mitingler hakkında neler anlattığı üzerine konuştuk. Medya patronların medyayı ve her zaman olduğu gibi bu kez de olayları patronların ve sermaye devletinin penceresinden anlatmıştı. Doğru haberleri ancak bizi anlatan yayınlardan ve kurumlardan öğrenebiliyoruz.

Derneğimizin Esenler temsilciliği, direnişte olan Esenyurt belediye işçilerini ziyaret ederek onlara destek vermeyi unutmadı. Eş, dost aile ziyaretleri derken, biz işçi sınıfı da büyük bir aile olduğumuz için Esenyurt belediye işçilerini bayramda yalnız bırakmadık. Biz UID-DER'li işçiler olarak **sınıf dostlarımızı bu haklı mücadelelerinde yalnız bırakmayacağız.** Bizler olaylara işçi sınıfının penceresinden bakan, UID-DER çatısı altında bir araya gelip örgütlenen işçileriz, sınıf kardeşlerimizi de bu çatı altında bizimle birlikte mücadeleye omuz vermeleri için derneğimize davet ediyoruz. ■

Fabrika Önlerinden İşçi Dayanışması Sesi Yükseliyor

İşçi Dayanışması bültenimizi her ay İstanbul Beylikdüzü'nden Tuzla'ya, Gebze'den İzmit'e, Ankara Tuzluçayır'dan Sincan'a, Mersin'den Ereğli'ye dek işçi arkadaşlarımıza ulaştırıyoruz. Çeşitli fabrikalarda ve sektörlerde çalışan işçilerle buluşturuyoruz. Bunların bir grubu da tersane işçileridir. Onlar da günün erken saatlerinde kalkıp yollara düşenlerden. İş güvenliğinin uygulanmadığı, sıklıkla ölümlerin yaşandığı, ucuz işçiliğin ve taşeron sisteminin yaygın olduğu Tuzla tersanelerinde çalışan işçiler... Bütün bu zor iş koşullarına ve sabahın körü olmasına rağmen bizleri gördüklerinde selamlamaları, gözlerinin içinin ışıltaması, bizim ne kadar doğru bir iş yaptığımızı gösteriyor.

Aynı tepkileri Ankara'nın işçi mahallelerinden ve Sincan Organize Sanayi Bölgesindeki işçilerden de alıyoruz ve çok mutlu oluyoruz. Sincan patronları, İşçi Dayanışması işçilerle buluşmasını diye ellerinden geleni yapıyorlar. Ama tabii ki engel olamıyorlar. Geçen aydan itibaren bültenimizi sabah saatlerinde, servis bekleyen işçi dostlarımıza dağıtmaya başladık. Konuştuğumuz işçi arkadaşların her biri ortak sorunlarımız olan pek çok meseleden bahsettiler. Düşük ücretler, kriz bahanesiyle işten çıkarmalar, kötü yemekler, şeflerin ve müdürlerin kötü muameleleri vb. Sorunlar hep

aynı. Pek çoğu çözümün ne olduğunu sordu, biz de **çözümün, fabrikamızdaki, mahallemizdeki, çevremizdeki tüm işçilerle bir araya gelmek, örgütlenmek ve mücadele etmekten geçtiğini** anlattık. “Zor” dediler. Elbette zor, ama yeter ki biz doğru yöntemi, geçmiş deneyimlerden süzülmuş doğru yöntemi bilelim, o zaman zor da olsa imkânsız değil dedik.

Biz UID-DER'li işçiler, İşçi Dayanışması'nı diğer şehirlerde ve sanayi bölgelerinde olduğu gibi, Sincanlı işçilerle de her ay düzenli olarak buluşturmaya devam edeceğiz. **İşçilerin tek kurtuluşunun bir araya gelip korkusuzca mücadele etmekten geçtiğini** anlatmayı sürdüreceğiz. ■

Patronlara Gol Atmaya Devam Edeceğiz

UİD-DER temsilciliklerinde futbol maçları devam ediyor. Geçen sene derneğimiz bir futbol turnuvası düzenlemiş, onlarca işçinin katıldığı bu turnuva, rekabetin değil işçi dayanışmasının ve kardeşleşmesinin bir örneği olmuştu. Turnuvanın ortak sloganı şuydu: **Goller Patronlara!** “Goller Patronlara” sloganıyla maçlara devam ediyoruz. Bostancı temsilcimiz futbol kolu, sendikalaştıkları için işten çıkarılan ve 1 yıldır direnişte olan Sinter Metal işçileriyle bir maç yaptı. **“Kim Kazanırsa Kazansın Dostluk Kazansın”, “Goller Kaleye ve Patronlara”** tezahüratları eşliğinde biten maçın ardından arkadaşlarımızla sohbet ettik. Kendi deneyimlerinden bahseden işçi arkadaşlarımızın anlattıklarıyla, bu sömürü düzenine karşı verdiğimiz mücadeleyi kazanmak için birlik olmanın ne kadar önemli olduğu tüm işçi arkadaşlarımız tarafından paylaşıldı. Futbol oynamaya ve patronlara gol atmaya devam edeceğiz. ■

Biraz Canınız Yanabilir!

■ Gazi Mahallesinden bir işçi

UİD-DER Gazi şubesinde Pazar günü işçi dostlarımızla birlikte “Sicko” (Hasta) adlı filmi izledik. İzlediğimiz film her ne kadar ABD'li emekçilerin sağlık hizmetinden yararlanamamasını anlatıyor olsa da, **orada yaşananlar Türkiye'deki manzaralara pek de uzak değil.** Film sonrasında sohbet ettiğimiz işçi dostlarımız yaşadıkları sorunlardan bahsettiler. Bir işçi arkadaşımız, “patronların keyfi olarak sigortamızı aylarca geciktirmelerine ve bunu yasalmış gibi yutturmaya çalışmalarına razı gelmemeliyiz” dedi. Başka bir arkadaşımız, hastane kuyruklarının sona erdiği aldatmacasına karşı çıkarak, sağlık işlemi yaptırmaya başladığı andan itibaren insanları bu haktan yararlanmaya nasıl pişman ettiklerini anlattı. Bir kadın tekstil işçisi arkadaşımız ise, enfeksiyondan dışı şişmiş bir şekilde derdini anlatmaya çalıştı ve “ben de şikâyetçiyim bu yapılanlardan, biz işçi olduğumuz için bunları yaşıyoruz. Siz ne yaparsanız ben de onu yaparım, her zaman yanınızdayım” dedi.

“Hastalık”, bu düzenin sadece soyguncular, yağmacılar, sahtekârlar için yani patronlar yararına işlemesidir. Bu hastalığın yegâne tedavisi, onun iyileşebileceğine inanmak değil ondan kurtulmaktır. Sigortalı-sigortasız, çalışan-işsiz, sağlıkçı-hasta hepimizi birlikte mücadeleye çağırıyor bu hastalık! ■

Gözbağı: Gözbağlarını Yırtıp Atan İşçilerin Romanı

Gözbağı, işçi edebiyatının başarılı örneklerinden biridir. Erol Toy'un kaleme aldığı roman, emeğimizle var ettiğimiz dünyayı görmemizi engelleyen **gözbağımızı** nasıl söküp atacağımızı anlatıyor.

Romanın baş karakterlerinden Hüseyin, henüz 18 yaşında işçiliğe başlamış, genç bir işçidir. Onun işçiliğe başladığı Türkiye Cumhuriyetinin kuruluş yıllarında işçilerin sendika, sigorta, iş yasası ve emeklilik gibi hakları yoktur. Fakat yasaklara rağmen tütün, tersane ve dokuma fabrikalarında çalışan işçiler insanca yaşayabilecekleri ve çalışabilecekleri haklar talep etmektedirler. Ücretlerinin düşürülmesine karşı çıkan İstanbul tramvay işçileri de yasak olmasına rağmen iş bırakıp, greve çıkarlar. Hüseyin'in roman boyunca okuyacağımız işçilik hayatı bu grevle başlar. Cezmi Baba ve Halil adlı deneyimli iki işçi grevin liderliğini yaparlar. Hüseyin, bu iki işçiden çok şey öğrenir. Devlet, bu yıllarda işçiler üzerindeki baskıyı arttırır. Cezmi Baba ve Halil tutuklanır, Hüseyin işsiz kalır. Sermaye sınıfının hedefi, işçilerin bilinçlenmelerini, örgütlenmelerini ve hakları için mücadele etmelerini engellemek, onları zifiri karanlığın içine hapsedmektir.

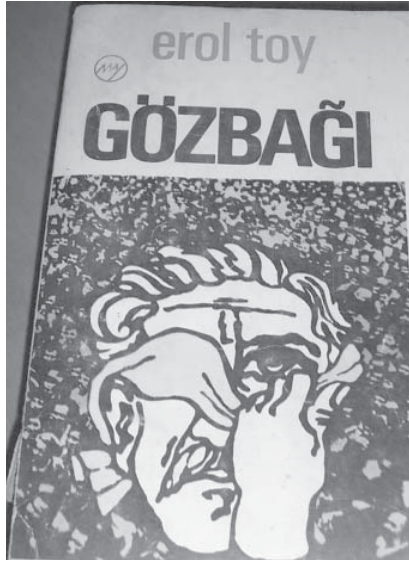
Böylece genç Hüseyin tramvay grevinden sonra işsiz kalır. Günler boyu süren işsizlik ve açlık, Hüseyin'in umutlarını ve yaşantısını cehenneme çevirir. Her şey bitti dediği anda bir fabrika inşaatında iş bulur. İnşaat tamamlanınca kadar gece gündüz demeden çalışır. Fabrika inşaatının sahibi Nevres Bey'dir. Hüseyin ile birlikte çalışanlar çoğunlukla yarı işçi, yarı köylü mevsimlik işçilerdir. İnşaat dokuma fabrikasına dönüşür ve Hüseyin bu kez Nevres Bey'in fabrikasında işçilik yapmaya başlar ve usta bir işçi olur. O artık Hüseyin Usta'dır. Hüseyin Usta patronuna, tramvay grevindeki Cezmi Baba'ya bağlandığından daha çok bağlanmaya başlar. Patronu olmasa kendisinin çoktan açlıktan ölmüş veya işsizlikten hapse girmiş olacağını düşünür, Nevres Bey gibi "iyi bir insanla" tanıştığına şükreder.

Zaman hızla akıp geçer ve 60'lı yıllara gelinir. Bu arada Hüseyin Usta evlenmiş ve bir çocuğu olmuştur. Kendisi hâlâ makine başındaki fabrika işçisidir. Fakat zamanla çevresinde göçlerin arttığına, işçilerin çoğaldığına ve fabrikaların büyüdüğüne sessiz sedasız tanık olur. 20 kişilik atölye 1500 işçinin çalıştığı dev bir fabrikaya dönüşmüştür. Çünkü Türkiye'de kapitalizm gelişmekte, sermaye büyümekte ve köyden kente binlerce insan akmaktadır. İkinci Dünya Savaşından sonra işçilerin sendikalaşma, hak arama, örgütlenme çalışmaları hızlanır. Hüseyin Usta açlık, işsizlik korkusunu aşamaz ve mücadelelere katılmaktan uzak durur. O hâlâ patronu Nevres

Bey'in işçileri düşünen iyi bir insan olduğunu sanmakta, ona güvenmektedir.

Romanın son bölümünde, Hüseyin Usta'nın çalıştığı fabrikada işçiler ücretlerine 50 kuruş zam talep ederler ve sendikalaşır. Bu taleplerinin karşılanmaması üzerine işçiler grev hazırlıklarına başlarlar. Nevres Bey işçilerin grevi yürütemeyeceğini, bir aydan fazla dayanamayacaklarını düşünür. Oysa İstanbul'da başta Kavel olmak üzere kazanılmaz denilen birçok grev kazanımla sonuçlanmış ve örnek teşkil etmeye başlamıştır. Genç işçilerin mücadele kararlılığı, Hüseyin Usta'nın gözbağını söküp atmasına giden yolu da açar. Başlayan grev Hüseyin Usta'ya Cezmi Baba'yı, Halil'i, tramvay grevini ve patronların oyunlarını yeniden hatırlatır. Nevres Bey'in işçilere yaptıkları karşısında kendine kızar. 30 yıldır gözü bağı bir şekilde, körü körüne, korkarak, kendine güvenmeyerek Nevres Bey'in yanında çalıştığına inanamaz. Patronların işçi babası değil, işçileri ezen, sömüren, bölen, kimi kez zorla kimi kez vaatlerle posası çıkıncaya kadar çalıştıran, işçi düşmanı olduklarını görür. Hüseyin Usta grevin başına geçer, tramvay grevindeki dersleri hatırlar ve genç işçilere anlatır. Yıllarca susan, boyun eğen Hüseyin Usta, Nevres Bey karşısında başkaldıran bir işçiye dönüşür. Böylece dokuma fabrikasındaki grev kazanılır ve işçilerin zafer hanesine bir başarı daha eklenir.

Gözbağı, işçileri mücadeleden alıkoyan korkuların nasıl aşılabacağını, işçi sınıfının mücadele tarihinden örneklerle anlatıyor. İşçi örgütlerine, sendikalara düşen görevlerin başında böylesi romanların işçilerle buluşmasını sağlamak gelmektedir. İşçi kardeşlerimizi mücadeleye atılmaktan alıkoyan gözbağlarını hep birlikte söküp atmanın vakti çoktan geldi de geçiyor. Patronlar sınıfı, Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana, kendi haklarımız için örgütlenip mücadele etmeyelim diye türlü şekillerde gözlerimizi sıkıca bağlamaya devam ediyor. Ama şimdi vakit, biz işçilerin insanca yaşayacağı bir dünya için, patronların bağlarından kurtularak bütün işçiler arasında sınıfımızın örgütlü bağlarını oluşturma vaktidir. Romanın son sayfalarında Nevres Bey, Hüseyin Usta'ya fabrika ortaklığı teklif eder. Patronun amacı Hüseyin Usta gibi bir işçiyi yanına çekmek, böylece işçiler üzerinde bir denetim kurmak ve "bakın işçiler de patron olabiliyor, siz de çalışın sizin de olsun" propagandası yaparak bilinçleri bulandırmaktır. Hüseyin Usta Nevres Bey'in teklifini reddederken, isteğinin ne olduğunu şu cümle ile dile getirir: **"Kendim için hiçbir şey, sınıfım için her şeyi istiyorum."** İşçi kardeşler, şimdi sıra bizim ne istediğimizde. Biz korkularımızdan sıyrılıp kendimiz ve sınıfımız için her şeyi istemeye hazır mıyız? ■

Hasköy Sanayi Sitesi İşçileriyle Röportaj

UID-DER Gebze temsilciliğinden işçiler olarak derneğimizin aylık çıkan *İşçi Dayanışması* bültenini Hasköy Sanayi Sitesi işçilerine de ulaştırıyoruz. Kimi zaman yemekhanelerin önünde, kimi zaman ise tek tek atölyeleri dolaşıp bültenimizi bırakıyor, diğer taraftan hem sohbet ediyor hem de derneğimizin etkinliklerine davet ediyoruz. Bu hafta sonu Hasköy Sanayi Sitesinde çalışan işçi arkadaşlarımızla derneğimizde buluşup sohbet ettik. Onlara sorunları üzerine sorular sorduk ve cevaplar aldık. İşte bu sorulardan ve cevaplardan özetler:

Hasköy Sanayi Sitesinde kaç yıldır çalışıyorsunuz, ne iş yapıyorsunuz?

Döküm işçisi: Ben yaklaşık 30 yıldır döküm işçiliği yapmaktayım. Hasköy Sanayi Sitesi kurulduğundan beri oradayım. Bize gelen hurda demiri ya da dökümü potalarda yüksek sıcaklıkta eritir ve istenilen siparişi hazırlarız.

Pres işçisi: Ben ise 10 yıldır bu sanayi sitesindeyim. Benim çocukluğum burada geçti. Neredeyse yapmadığım iş, çalışmadığım işyeri kalmadı. Bu işyerinde 4 yıldır çalışıyorum. Pres operatörlüğü yapıyorum.

Sitede iş kazalarının yaşanma sıklığı nedir? Sonrasında atölyelerde önlemler alınıyor mu?

Döküm işçisi: Neredeyse her gün iş kazası yaşanıyor. Potalarda eriyen dökümün dumanı nedeniyle zehirlenmeler oluyor, sıcak dökümün üzerimize sıçraması yüzünden yanmalar yaşanıyor. Üzerimizde çalışma ortamına uygun bir giysi veya dumanı önleyecek bir havalandırma yok. Açıkçası ne zaman sıra bir kez daha bana gelecek diye bekliyorum.

Pres işçisi: Benim çalıştığım atölyede bir arkadaşımın eli bilek kısmından presin altında ezilerek koptu. Aslında günü en iyi ihtimalle küçük kazalarla, sacın parmak uçlarımızı kesmesi gibi "ufak" sıyrıklarla atlattırıyoruz. Çalışırken eldiven kullanmıyoruz, çünkü yok.

Preslerde bir an dalgınlığımız parmaklarımızın kopmasına yol açıyor ama bunu önleyecek bir mekanizma takılmıyor.

UID-DER'le nasıl tanıştınız?

Döküm işçisi: Sitede bir öğle yemeği molasında dağıtılan *İşçi Dayanışması* Bültenini almamla tanıştık. Bülteni okudum ve sonrasında derneğe gelerek konuşmak istedim. Sonra dernekte yapılan etkinliklere, işçi öz-egitim seminerleri, film, tiyatro ve mitinglere katılmaya başladım.

Pres işçisi: Ben birlikte aynı atölyede çalıştığım arkadaşım sayesinde tanıştım. Öncelikle bana gelen *İşçi Dayanışması* bültenini okumamla ve tartışmamla başladı. Sonrasında düzenli olarak derneğimizin etkinliklerine katılmaya devam ettim.

Hasköy Sanayi Sitesinde çalışan işçi arkadaşlarımıza söylemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Döküm işçisi: Hasköy patronları da diğer patronlar gibi kendi kârlarını düşünüyorlar. Bizleri kendi kazançları için ölümle yüz yüze getiriyorlar. Aldığımız ücretler düşük ve çalışma koşullarımız ağır. Ne yazık ki biz bugün örgütsüzüz, Hasköy patronları ise örgütlü durumdadır. Kardeşlerim, sorunlarımız temelinde bir araya gelelim ve her düzeyde sanayi sitesinde sesimizi yükseltelim.

Pres işçisi: Biz sanayisi sitesinde binlerce çalışıyoruz. Hepimizin memleketi, adı, yaşı, ustalığı, yeteneği farklı ama sorunlarımız aynı. Kimimiz yıllardır bu sanayideyiz. Hangimizin yaşam koşulu değişti? Hiç birimizin. Hatta bu krizde işten çıkarılan bizler olduk. Ama patronlarımızın evleri, arabaları, atölyeleri ve yaptığı işler değişti. Onlar şimdi daha fazla kazanıyor ve lüks içinde yaşıyorlar. Ve hâlâ nasıl işçileri ucuza çalıştırırız, onun peşindeler. Bizler bir araya gelmeli ve gücümüzü birleştirmeliyiz. Ancak o zaman dikkate alınır, sorunlarımızı çözer hale geliriz. ■

Mersin Liman İşçisinden Mektup Var

■ Mersin Limanından bir işçi

Ben Mersin Limanında şoför olarak çalışan bir işçiyim. Sendikalı olduğum için aylar önce işten atılmıştım. Direniş sürecinde yaşadığımız birçok deneyim bizlere gösterdi ki; işçiler bilinçli bir şekilde mücadele ederse, bir arada durursa, başaramayacakları hiçbir şey yok. Biz yeri geldi canımız pahasına, ailelerimizle, geleceğimiz için mücadele ettik. Yeri geldi patronun oynadığı oyunlara karşı birbirimize düşürüldük. Yaşadığım bir örneği sizlerle paylaşmak istiyorum.

Sendikal mücadelede patronlardan yana olan bir işçi vardı aramızda. Bir dönem bu işçi arkadaşımızı yurtdışına çalışmaya gönderdiler. Arkadaş orada bir iş kazası geçirmiş ve eli ciddi şekilde yaralanarak kullanamaz hale gelmiş. Arkadaş limana geldiğinde tırı kullanamıyordu. Patrona gidip, eli şiştiği için eski model tırlarda çalışmadığını söylemiş. Onlar da “Bize ne, çalışacaksın, işine gelirse” demişler. Arkadaş bir gitti, iki gitti, hiçbir çözüm bulamadı. Arkadaşlardan kimse de ona yüz vermedi, bir dönem önce bizi satmıştı çünkü. “Oh diyordu” bazıları “arkadaşlarını satarsa böyle olur”. Arkadaş bana gelip anlattı her şeyi ve yardım istedi. Ben de ona, git yetkililere hakkını ara dedim, “bu eli onların işinde çalışırken kaybettin”. Arkadaş gitti, dinlemeden göndermişler. Diğer gün gene geldi, yine hakkını aramasını söyledim. Bu sefer de başlarından savmışlar. Ertesi gün gene gelince ben de ona şunları söyledim: “Bugün de git hakkını ara, ama olmazsa bu sorunu birlikte çözeceğiz.” Sonuç gene çözümsüzlük olunca ben de aracımı arkadaşına verdim. Yasak olmasına rağmen yapmak zorundaydım, çünkü otomatik vites kullandığımda arkadaşın elinde ödem oluşmayacaktı.

Arkadaş defalarca gitmesine rağmen derdini bir türlü dinlemedi. Dinletemezdi de, çünkü **bir başına işçi hiçbir şeydir ama birlikte işçiler her şeydir.** Bu arkadaşımız bilinçsizdi ve yanlışa düştü. Ama sonra gördü ki, **kendini kurtarmak için yanında yer aldığı patronlar işleri bittiğinde ona sırtını dönmüştü.** Ve o artık mücadeleciler bir işçi olacak. Çünkü **işçilerin mücadelesinin haklılığını ve doğruluğunu yaşayarak öğrendi.** ■

Brillant İşçilerinin Bir Günlük Yaşamı

■ Brilliant'tan bir grup işçi

Son günlerde elektriğe, suya, ulaşım, sağlığa ve genel giderlere yapılan zamlar biz işçileri olumsuz etkiliyor. Sigorta hastanelerinde katkı payı adı altında bir sürü para alınması, ulaşım getirilen zamlar, biz işçileri yatağa ve eve mahkûm ediyor. Eğlenceyi, gezmeyi bir tarafa bıraktık, aldığımız ücretler en doğal ihtiyaçlarımızı bile karşılamıyor. Bir yandan çalışma saatlerimiz artıyor, bir yandan ücretlerimiz düşüyor. Ne ilginçtir ki bir yandan da işsizlik had safhada. Çalıştığımız işyerinde tam 13 yıldır çalışan ve ömrü fazla mesailerle geçen bir ağabeyimiz şöyle demişti: “Bir ay içerisinde kişisel masrafım 5 lirayı geçmiyor.”

İnsan sormadan edemiyor, bir ayda bir insan 5 lirayla ne yapar. Akla şu cevap geliyor hemen, bir insanın yapması gereken en temel şeyleri bile yapmazsan 5 lira çok bile. Her Allahın günü 12 saat vardiyalara eklenen 2 saatlik yolla birlikte hayatının 14 saatini patronlar için harcarsan, geriye kalan zamanını evde geçirmen kaçınılmaz olur; evden işe işten eve, para harcamaya zamanın bile olmaz. Ama sen de insan olmazsın! Yine başka bir arkadaşına nelerden hoşlanırsın diye bir arkadaşımız sorduğu zaman şu cevap gelmişti: “İnan ki çalışmaktan dolayı nelerden hoşlandığımı bile unuttum.”

Evet dostlar gerçekten de biz işçiler yoğun çalışmaktan nelerden hoşlandığımızı, neleri sevdiğimizi, mutluluğun anlamını bile unuttur durumdayız. Bir arkadaşımızın bir sözü ise hiç aklımızdan çıkmıyor, ona gezmeye gidelim demiştik. O ise “pazar günü mesaiye gideceğim, gitmeyip evde kalırsam 1 kuruş param yok aç kalırım, mesaiye kalırsam en azından hafta sonu yemeğini bedavaya getiririm” demişti.

Gerçekten de biz işçiler ne durumlara düşüyoruz, eşek gibi çalışıyoruz, köpek gibi muamele görüyoruz, ne için? Kocaman bir hiç için. Peki, neden adam gibi mücadele etmiyoruz? Biz Brilliant'tan bir grup işçi olarak, **bu sorunların çözümünün biz işçilerin ortak mücadelesinden geçtiğini düşünüyoruz.** İnsan sorunu kavramadan çözümünü de üretemez, onun için bizler işçi arkadaşlarımıza sorunlarını ve çözümünü usanmadan anlatmak zorundayız. ■

Sizlerin Sayesinde Artık Su Bedava!

■ Bir tekstil işçisi

Çalıştığım fabrikada iki vardiya halinde çalışıyoruz. Şaşırmanın işçi kardeşlerim, biz işyerinde suyu bile parayla alıyoruz. Gündüz vardiyasında yemeğimiz var, fakat gece vardiyasında yemeğimiz yok. Çayı yine kendi paramızla alıyoruz. Patron bunları karşılamıyor. Hâlbuki su, yemek, çay bizim hakkımız, bunları patronun bize vermesi gerekiyor.

Çalıştığım fabrikada koşullar insanlık dışı ve bizler bütün bu olanlara karşı sesimizi yıllardır çıkarmadık. Suya para veriyoruz, çaya para veriyoruz, yemeğimizi kendimiz götürüyoruz. Bunlar senelerdir gizlendi herkesten. Ta ki sizin bize *İşçi Dayanışması* bültenini getirdiğiniz zamana kadar. Siz bizim insanlık dışı çalışma koşullarımızı ortaya çıkardınız. Bu anlamda size minnettarız. Nihayet bizim de sesimizi duyan, sorunlarımızı dikkate alan duyarlı birileri varmış. Siz bize *İşçi Dayanışması* vermeyin diye servisleri bahçenin içine aldılar. Bizi sizden uzaklaştırmaya çalıştılar kendi akılları sıra. Şimdi suyumuzu patron karşılıyor, biz artık para vermeyeceğiz. Sizin sayenizde oldu diye düşünüyorum. Sorunlarımızı açığa çıkardınız. Birçok insanın sizin sayenizde bizim sorunlarımızı duyduğuna inanıyorum. Şimdiye size komik gelecek ama işyerinde birbirimize su artık bedava diyoruz. Bu duruma seviniyoruz. İyi ki bizi buldunuz. Sizlerin sayısı keşke daha çok olsa, bu dünya işte o zaman yaşanacak bir dünya olur diye düşünüyorum. Hepinizi saygıyla selamlıyorum. ■

Uyguner Deri'de İş Kazaları Artıyor

■ Uyguner'den deri işçileri

Her geçen gün zorlaşan yaşam koşullarına fabrikalarımızda yaşadığımız sorunlar da eklenince hayat çekilmez hale gelebiliyor. Bir de çalıştığımız sektör deri olunca, ağır çalışma koşullarıyla birlikte yaşam daha da zorlaşıyor. Biz Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde bulunan Uyguner firmasında çalışan genç deri işçileriyiz. Çalışma koşullarımız çok ağır. Sabah 8 akşam 8 ve cumartesi pazar demeden her gün çalışıyoruz. Yoğun çalışma temposu olunca iş kazaları da kaçınılmaz oluyor elbette. Geçen aylarda yarma makinesinde çalışan bir arkadaşımızın parmağı koptu. Çalışma saati sona ermişti ama teknikerler fuara gidecek acil malların yapılması gerektiğini söyleyince işçiler mecburen çalışmaya koyuldular. Yarma makinesini temizlerken parmağını makineye kaptıran bir arkadaşımızın parmağı koptu. Kazaların sebebi hızlı çalışmadır. Daha sonraki günlerde tıraş makinesine bir işçi arkadaşımız elini kaptırdı ve parmağı ucundan patladı. Diğer bir arkadaşımızın eli kırıldı. Başka bir arkadaşımızın ise hem parmağının ucu kesildi hem de eli kırıldı.

“Deneme süresi” adı altında çalıştırılan işçi arkadaşlarımıza iş ayakkabısı verilmiyor. Bu nedenle geçirdikleri iş kazalarında ayakları eziliyor. Gerekli önlemler alınmadığından benzer kazalar giderek artıyor. Yarın öbür gün bir kaza da bizim başımıza gelebilir. Mutlaka kendi başımıza gelmesi gerekmiyor. Bütün bunlara önlem alınması gerekir. Eğer patron bunu yapmıyorsa, bizim bunun için bastırmamız lazım. **Bütün bunların önüne geçebilmek için hep birlikte hareket etmeliyiz.** ■

İlk Kongrem

■ Genç bir deri işçisi

Deri-İş Tuzla Şubesi'nin 29. Olağan Kongresi 15 Kasım'da gerçekleştirildi. Kongrede birçok sendika başkanı, deri işçisi arkadaşlar ve aileleri vardı. Ben de ilk defa kongreye katılan bir deri işçisiyim.

İlk defa kongreye katılan biri olarak, kongrenin atmosferinden çok etkilendim. Konuşmalardan sonra sloganlar atıldı. Özellikle deri işçilerinin ailelerinin de orada

olması çok önemliydi. Çünkü bu mücadelede ailelerimiz yanımızda olmazsa, ilk başta onları örgütleyemezsek, gerisi bizim için biraz zor olacaktır. Kongrede yapılan konuşmalarda birçok sorundan bahsedildi. Kürt açılımı, sendikasız fabrikaların örgütlenmesi, sendikanın her geçen gün üye sayısının düşmesi gibi sorunların üzerinde duruldu. Ama sendikalı fabrikalarda yaşanan sorunlara dair pek konuşulmadı. Ben sendikalı çalışmama rağmen çalıştığım fabrikada birçok sorunla karşılaşılıyor. Diğer sorunlardan bahsedilmesi güzel bir şey, ama

sendikalı fabrikalar da çok örgütlü sayılmaz. Buralarda belli düzeylerde örgütlülük var ama her an kırılacakmış gibi duruyor. Sendikalı fabrikalarda örgütlülüğümüzü sağlamlaştırmak ve sendikasız fabrikaları da örgütlemek için mücadele etmeliyiz.

Sendikamızın bu kongresinden sonra bütün temennim deri sanayiinde çalışan biz işçilere yarar getirmesidir. Ama biz işçiler de sendikamıza sahip çıkmalıyız. Biz sendikamıza sahip çıkarsak ve denetlersek sendikamızı da harekete geçirebilir ve daha mücadeleci kılabiliriz. ■

Halkalı Kâğıt İşçilerinden Mektup Var

■ Halkalı Kâğıt'tan bir işçi

Merhaba. Ben Halkalı Kâğıt'ta çalışan bir işçiyim. Öncelikle UID-DER yönetimindeki tüm işçilere bizlere yaptıkları katkılarından dolayı teşekkür ederek başlamak istiyorum. Biz Halkalı Kâğıt işçileri olarak iki ayrı işletmede çalışıyoruz: İşletme-1 ve İşletme-2. İşletmelerdeki arkadaşlar arasında büyük bir kopukluk vardı. Bir araya gelip ne oturabiliyor ne de konuşabiliyorduk. Kimimizin sendikalı kimimizin sendikasız olması, patron korkusu, bencillik gibi nedenlerle bir türlü bir araya gelemiyorduk.

Ben kendi adına konuşayım. 10 yıldır burada çalışıyorum. Ama geçen seneye kadar sendikasızdım. Nedeni ise ne olduğunu bilmememdi. İşten atılırm korkusu ağır basıyordu. Geçen sene baktım ki sendikalı olan arkadaşlar çoğaldı. Kendi kendime sordum, bu millet salak da ben mi akıllıyım. Sonra cevabını buldum, geç de olsa. Sorun bende. Ben de sonra sendikalı oldum. Ama bu sene ta ki greve çıkana kadar arkadaşlarla bir araya gelip sohbet edemedik. Sonra greve çıktık. Grevde birbirimize öyle bağlandık ki, geceleri bile beraber kaldık. Yaşasın dostluk, arkadaşlık, kardeşlik. İşçi olduğumuzu anladık. Çalışırken, neydik, hakkımız ne, nasıl alırız gibi sorulara hep cevap arardık. Cevabını bulduk; GREV, DİRENİŞ.

Grev sürecinde bize gerek derneklerden, gerek işçileri savunan siyasi partilerden, esnaftan, işçi kardeşleri-

mizden, fabrikalardan çok büyük destek geldi. Bizi ziyarete gelen herkese teşekkür ederiz. Şimdi tüm arkadaşlarla bolca sohbet ediyoruz, farklı işyerlerinde grev ve direnişteki arkadaşları ziyarete gidiyoruz. Grevimiz 33 gün sürdü. İstedığımızı aldık. İşimize geri döndük. Hak verilmez alınır mantığının ne kadar doğru olduğunu yaşarken öğrendik. Ve şimdi ne karışan var, ne de üstümüze gelen. Tek başına mücadele edilmez, etsen de boşa edersin. "YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ" sloganı gerçek. Tüm işçi kardeşlerime sesleniyorum; gün bu gündür, hemen birlik olalım. Sendikalaşalım, patronlardan yılmayalım, aksine yıldıralım. Çünkü biz işçiyiz. İş biz yapıyoruz. **Yaşasın sınıf dayanışması.** ■

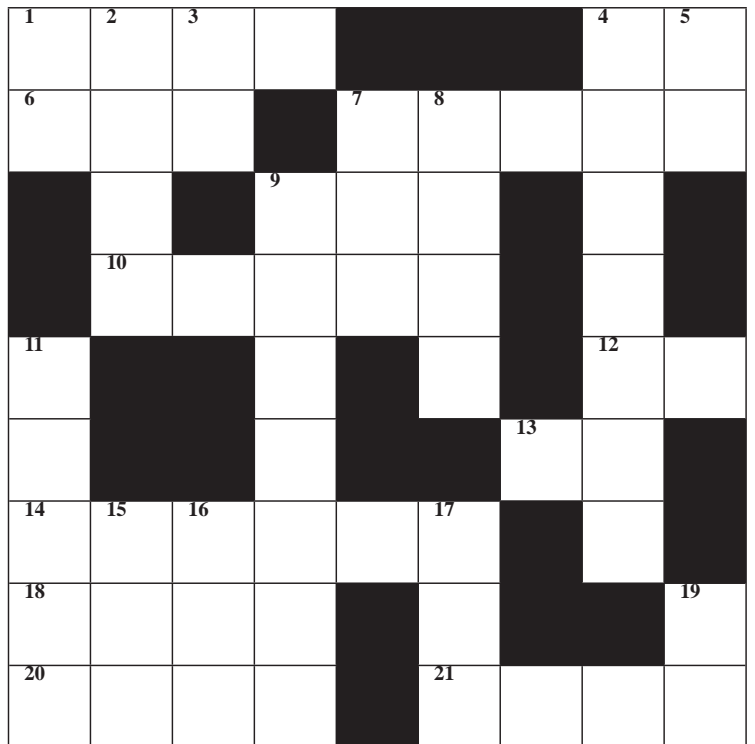
Soldan sağa

1. Zenginliğin iki kaynağından biri
4. Farsçada üç
6. Satrançta yenilgi
7. 1963 yılında İstanbul'da işçilerin örgütlediği büyük grev
9. İşçi sınıfını, emek ve özgürlükleri savunan siyasal akımın genel adı
10. Eski dilde işçi
12. Utanma, utanç duyma
13. Dünyanın uydusu
14. Fabrikada uzantısı haline geldiğimiz araç
18. Adanılan şey
20. Siyah
21. Aynı isme sahip olan

Yukarıdan aşağıya

1. İlaç, merhem
2. Anlam
3. İşçinin yemeyi unuttuğu bir gıda
4. İşçileri sömüren patronlar sınıfının sahip olduğu şey
5. En önemli organlarımızdan biri
7. Vücudun bir uzvu
8. Üretimde kullanılan basit araç
9. İşçilerin, patronlara karşı haklarını savunmak için kurdukları örgüt
11. Ankara'da işçi semtlerinden biri
15. Dört tarafı deniz olan kara parçası
16. Patronun işçi sömürsüyle elde ettiği para
17. Anne
19. Yemek

İŞÇİNİN BULMACASI

Hakkımın Takipçisi Oldum ve Kazandım!

■Gebze'den bir işçi

Hepimizin bildiği ve derinden hissettiği gibi dünya bir ekonomik kriz içerisinde. Patronların daha fazla kâr elde etme isteği yüzünden biz işçiler açlık ve sefalet şartlarında yaşamlarımızı sürdürmeye çalışıyoruz. Ücretlerimiz ve çalışma koşullarımız giderek kötüleşmekte ve ancak “şanslı” olabilenler iş bulabilmekte.

Ben de 2008 yılının son günlerinde işten çıkartılan bir metal işçisiyim. Belki hatırlarsınız, Tekimsa'da Ocak ayında 135 işçi arkadaşımızın işten atılmasıyla bir direniş başlamıştı. Ben de bu direnişçi işçilerden birisiydim. Bu direnişimize dair haberler ÜİD-DER'in sitesinde ve *İşçi Dayanışması* bültenlerinde de çıkmıştı. Atılan arkadaşlar arasında sadece ben işe iade davası açtım ve bu davanın sonuna kadar da takipçisi oldum. Aslında sizlere bu dava sürecinde çıkardığım dersleri aktarmak istiyorum.

İşe iade davasını açmak için gittiğim avukat davayı almaya yanaşmamış ve kaybetme ihtimalimin çok yüksek olduğunu bana açıkça söylemişti. Bunun üzerine ben de davayı avukatsız olarak açmış ve kendim takip etmeye başlamıştım. İşten atılan arkadaşlarımın hiçbiri dava açma yoluna gitmemiş, umutsuz bir çaba olarak gözükken bu yolu denemeye bile girişmemişlerdi. Böylesi bir davayı açtığım için olsa gerek bana da biraz espriyle karışık takılıyorlardı.

Bu arada davayı açtıktan iki ay sonra fabrikada çalışan herkes işten atılmıştı. Fakat patron iflas kararı almamış ve başka bir fabrika içinde fason işler yapmaya başlamıştı. Yani fabrika görünürde kapanmıştı, ama adam işlerini bir biçimde yürütüyordu. Ben ise böyle bir davaya olumsuz yaklaşan sözlere aldırış etmeden açtığım davamı sahiplendim ve duruşmalara her seferinde hazırlanarak gittim. Çünkü ÜİD-DER'de öğren-

diklerim doğru bildiğimden vazgeçmememi, hakkımı almak için sonuna kadar mücadele etmemi, **tek başıma da yapabileceğim şeyler olduğunu** bana göstermişti.

Mahkemede ne yapacağımı bilmediğim durumlarda bazı hukuki bilgileri avukat arkadaşlardan öğrenmeye çalıştım. Hatta benim davamı almayan avukat bile, “siz solcular yok musunuz inadına davayı sürdürmekten vazgeçmiyorsunuz” demişti. Neticede karşı tarafın avukatları da (bu arada benim tek başıma avukatsız sürdürdüğüm duruşmalarda patronu savunan iki avukat vardı) aynı şekilde, yani benim kesin kaybedeceğimi düşünmeye başlamış olmalı ki duruşmalara gelmemeye başladılar. Sadece mazeret dilekçesi göndererek davayı sürdürdüler. Ben ise inatla hakkımı aramaya devam ettim. Nitekim bunu da göz önünde bulundurmuş olmalı ki, davaya bakan hâkim üçüncü duruşmada benim işe iademe karar verdi. Böylece **birçoklarının ihtimal bile vermediği bir işe iade davasını ben kazanmış oldum.**

Davayı kazanmanın yanı sıra ısrarla, inatla ve haklı olduğum bir konuda hakkımı sonuna kadar aramayı öğrenmiştim. Mahkemeler konusunda en ufak bir fikir olmamasına rağmen birkaç küçük yardım sayesinde bütün süreci avukatsız takip edebilmiş ve bu konuları çok fazla gözümüzde büyütmenin ne denli yanlış olduğunu görmüş oldum. Yani dostlar anlayacağınız, bizler haklarımızı sonuna kadar aramaktan vazgeçmemeliyiz. En ufak hakkımız için bile mücadele etmeliyiz. Bizim işçiler olarak sorunlarımız çok. Bu sorunları ancak **örgütlü bir güç haline gelerek** aşabiliriz. Hiçbir meselemizi ve başarıyı küçümsememeliyiz. Ta ki **zereleler birleşip bir sel olana kadar**. Bu amaçla işçi sınıfının örgütlenmesi ve bilinçlenmesi için emek veren **ÜİD-DER mücadele okulunda** birleşmeliyiz. Asla unutmamalıyız: **Birleşen İşçiler Yenilmezler!** ■

Sahibi ve yazı işleri müdürü: ÜİD-DER adına Bayram Yılmaz • Yönetim yeri: Prof. Ali Nihat Tarlan Cad. Eryılmazlar Sok. No:2/22 İçerenköy-İstanbul • Esenler temsilciliği: Turgut Reis Mah. Karaosmanoğlu Cad. No:26 Esenler • Gazi temsilciliği: 75. Yıl Mah. 1339. Sok. Ürek Apt. No:53 Gaziosmanpaşa • Gebze temsilciliği: Hacıhalil Mah. İsmetpaşa Cad. Hüseyin Demir İşmerkezi K.6 D.154 Gebze • Tuzla temsilciliği: Tepe Durağı, Osmangazi İ.Ö.Ö. Karşısı Aydınli • Ankara temsilciliği: Tuzlucaıyr Mah. 586.sok no:6/A Mamak • tel: (0 216) 572 41 52 • www.uidder.org • e-mail: iletisim_uid@uidder.org
Baskı: Berdan Matbaası Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok 215 Topkapı-İstanbul tel: (0 212) 613 12 11 • Fiyatı: 0,50 TL

Tersanelerde, Madenlerde, Fabrikalarda...

İşçilerin Canına Kıymaya Devam Ediyorlar

Tersanelerde, fabrikalarda ve madenlerde iş kazaları ve ölümler durmak bilmiyor. 2009 yılı içinde iş kazalarında ölen işçilerin sayısı 1000'e yaklaşmış bulunuyor. Yeterli güvenlik önlemleri alınmadığı için her gün yüzlerce iş kazası meydana geliyor. Birçok işçi elini ve kolunu makineye kaptırıyor, şanslı olanlar ise sıyrık ve ezikle kurtuluyor. Tuzla tersanelerinde yaşanan iş kazalarının haddi hesabı yok. Artık bu kazalar ve hatta ölümler bile sıradanlaşıyor. Tuzla'da tam 130 işçi can verdi. Daha geçen haftalarda iki işçi kardeşimiz, Mahmut Altınöz ve Ercan Sancar, patronların kâr hırsının kurbanı oldular. Tuzla'da ölen işçi kardeşlerimizin kanı daha kurumadan bir toplu iş cinayeti haberi de Bursa'dan geldi.

10 Aralık akşamı, Bursa'nın Mustafakemalpaşa ilçesine bağlı bir köyde, Bükköy Madencilik'e ait kömür madeni ocağında yaşanan patlama sonucunda 19 işçi hayatını kaybetti. Akşam vardiyasına giren 32 işçiden 19'u, kömür ocağında yerin yüzlerce metre altında yaşanan patlamayla birlikte oluşan göçüğün altında can verdi.

Bursa'daki patlama bir kez daha işçi sınıfının örgütsüzlüğünü ve bunun sonucunda patronların almadığı iş güvenliği önlemlerini gündeme getirdi. Patlama 10 Aralık akşamı saat 19.30'da yaşanmasına rağmen **uzun süre kurtarma işine girilememiş, daha da önemlisi madenin olduğu bölgede ve Bursa'da gerekli uzman kurtarma ekipleri bulunamamıştır.** Zonguldak'tan yola çıkan kurtarma ekipleri ise, hava durumunun kötü olması nedeniyle karayoluyla geldiği için, zamanında maden ocağına yetişememiştir. Yani bıraktık işyerinde çökmelere karşı gerekli önlemlerin alınmasını, kent düzeyinde de olası iş kazalarına ve yaşanacak göçüklere karşı önlemler alınmamıştır. Bu sadece patronların suçu değildir, aynı zamanda patronların devletinin ve hükümetinin de suçudur. **19 işçi kardeşimizin ölmesinin, ailelerinin derin acılara boğulmasının ve çocuklarının yetim kalmasının sorumlusu patronlar,**

devlet ve hükümettir.

Üstelik daha göçük yeni yaşanmışken, madene gelen AKP Bursa milletvekili, adeta patronun, devletin ve hükümetin suçunu saklamak istercesine, "kazanın kişilerin hatasından kaynaklanan bir olumsuz gelişme" olduğunu söyleyebilmiştir. Aynı şekilde, "patlamanın şiddetli olmadığını" söylemekte patron ve hükümet yetkilileri ağız birliği etmişlerdir. Çalışma Bakanı, madenin düzenli olarak denetlendiğini, en son denetimin Mayıs ayında yapıldığını ve eksikliklerin giderilmesi için Aralık ayına kadar zaman tanındığını açıklamıştır. Ancak bu eksikliklerin ne olduğu ve neden 7 aylık bir zaman tanındığı sorularının cevabı verilmemiştir. Sonuç, gerekli önlemler alınmayarak 19 işçinin göz göre göre katledilmesidir.

Kazadan sonra Bursa Maden Mühendisleri Odası'nın yaptığı incelemeye göre göçük, biriken metan gazının tahliye edilmemesi ve bu ortamda dinamit patlatılması sonucunda gerçekleşmiştir. Dinamit patlamaları sonucunda göçük olmaması için maden ocağında gerekli önlemler alınmamıştır. Ayrıca patronun paraya kıymayarak tahkimat yaptırmadığı, yani ocakta gerekli güçlendirmelerin yapılmadığı anlaşılmıştır. Ortaya çıkan metan gazının dışarı çıkması için gerekli havalandırma sistemi de kurulmamıştır. Neticede 19 işçi kardeşimiz patronun kâr hırsının kurbanı olmuştur.

İş cinayetleri neden durmuyor? Ülkenin dört bir yanından sürekli iş kazaları ve bu kazalar sonucunda işçilerin hayatlarını kaybettikleri haberleri gelmektedir. Tüm bunların nedeni işçi sınıfının örgütsüz olmasıdır. İş cinayetlerinin yaşandığı işyerlerinin neredeyse tamamının sendikasız olması bir tesadüf değildir. İşçi sınıfı örgütsüz ve dağınık olduğu için, patronlar ve hükümet üzerinde gerekli baskıyı kuramıyor ve iş güvenliği önlemlerini alırtamıyor. **İşçiler uzun saatler boyunca, alabildiğine yorgun bir şekilde, önlemlerin alınmadığı iş koşullarında çalışmaya zorlanıyorlar.** Bu dayanılmaz çalışma koşulları ve önlemsizlik içinde yaşamlarından oluyorlar. Ölümleri durdurmanın tek yolu var ve bu da işçi sınıfının örgütlenmesinden geçmektedir. İşçi sınıfı örgütlenmediği ve çalışma koşullarının düzeltilmesi için mücadele vermediği sürece iş cinayetleri yaşanmaya devam edecek: Tuzlalar ve Bursalar olmaya devam edecek. O halde acılarımızı içimize gömmeyelim ve örgütlenerek sermayenin karşısına dikilelim!

İş cinayetlerine son!

Gerekli iş güvenliği önlemleri alınsın!

Her işyerinde işçi sağlığı ve iş güvenliği kurulları kurulsun ve işçilerin denetimine verilsin!

İş kazalarında yaşamını yitiren ya da çalışamaz duruma gelen tüm işçilerin ailelerine emekli maaşı bağlansın, sağlık güvencesine alınsın!

Her işyerine sendika!

